

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 214327 24 Gž
Novi Travnik, 27.08.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Denisa Trifković kao predsjednika vijeća, Edvina Kokić i Alme Islamović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A. L. sin E. iz N. T., ul. ... kojeg zastupa punomoćnica Jasna Dunder, advokatica iz Novog Travnika, ulica Kralja Tvrtka bb, protiv tuženog S. M. iz N. T., ul. ... kojega zastupa punomoćnik Abid Perenda, advokat iz Novog Travnika, Kralja Tvrtka bb, radi uznemiravanja vlasništva, vrijednost spora 500,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljene protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 214327 23 P od 30.08.2024. godine, u sjednici vijeća održane dana 27.08.2025. godine donio je sljedeću

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana, te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 214327 23 P od 30.08.2024. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 214327 23 P od 30.08.2024. godine usvojen je tužbeni zahtjev, te utvrđeno da tuženi protupravno uznemirava tužitelja kao vlasnika garaže br. 8. smještene u suterenu stambeno — poslovnog objekta „Partizanka” izgrađeno na k.č. 288/10 upisana u zk. ul. br. 33. „E” k.o. ..., u izvršavanju njegovih ovlaštenja radi pristupa i popravke krova na garaži, pa se tuženom nalaže da ukloni drvenu pregradu sa vratima kojom je zagradio prostor iznad garaže tužitelja i da ukloni sve stvari sa krova garaže tužitelja i na taj način prestane sa uznemiravanjem tužitelja. U stavu drugom izreke obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.463,20 KM, u roku od 30 dana od dana prijema pismenog otpavka presude.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, bez iskazanog prijedloga ovom sudu. Na prve dvije stranice žalbe citira odredbe Zakona o parničnom postupku za koje smatra da ih je prvostepeni sud pogrešno primjenio tokom prvostepenog postupka, dok na trećoj i četvrtoj stranici žalbe citira odredbe Zakona o stvarnim pravima i Zakona o korištenju i održavanju zajedničkih dijelova i uređaja zgrade te upravljanju zajedničkim dijelovima i uređajima zgrade za koje također smatra da je prvostepeni sud pogrešno primjenio tokom prvostepenog postupka.

Tužitelj je podnio odgovor na žalbu kojim osporava žalbene navode tuženog.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine

Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05,19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda i obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud naveo koje su dokaze stranke izvele na glavnoj raspravi pred sudom, te je u bitnom sud dao svoju ocjenu istih dokaza. Dalje je prvostepeni sud iznio pravno shvatanje u vezi materijalnog prava koja se ima primjeniti na predmetni slučaj, te zaključio da je tužitelj uknjižen kao vlasnik nekretnine u A listu redni broj 4, garaža broj 8, koja je smještena u suterenu stambeno-poslovnog objekta u ukupnoj površini od 17,40 m², i da kao takav ima ovlaštenje za podizanje tužbe ukoliko smatra da ga neko uznemirava u vršenju prava koja mu pripadaju kao vlasniku u smislu člana 132. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 66/2013, 100/2013 i 32/2019 - Odluka US). Dalje je utvrđeno da je korištenjem i dograđivanjem ostava (letvanjem koje tuženi uradio), tuženi izvršio radnju uzemiravanja prava vlasništva tužitelja shodno članu 132. Zakona o stvarnim pravima, i to na objektu na kojem tuženi nema upisana niti pravo posjeda niti pravo vlasništva.

Tuženi u žalbi suštinski ponavlja prigovore koje je isticao tokom prvostepenog postupka, a u odnosu na koje prigovore je prvostepeni sud dao jasne i ovom sudu prihvatljive razloge.

Tuženi neosnovano ponavlja prigovor nedostatka aktivne legitimacije, te pogrešno smatra da je prvostepeni propustio odlučiti o istom prigovoru. O ovom prigovoru, koji podrazumijeva ovlaštenje tužitelja da pokrene predmetnu parnicu i istakne određeni zahtjev prema tuženom, prvostepeni sud je dao jasne razloge na strani četiri poslednji pasus, te strani pet prvi pasus, a koje razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud kao svoje. Dakle, u konkretnom slučaju tužitelj podnosi vlasničku negatornu tužbu i zahtjeva od tuženog da prestane sa radnjama koje tužitelja kao vlasnika protupravno uznemiravaju, te je u tom smjeru dokazao da je vlasnik predmetne garaže i time je dokazao svoju aktivnu legitimaciju.

Tuženi neosnovano ponavlja i prigovor nedostatka pasivne legitimacije, odnosno da je predmetno smetanje i uznemiravanje prava vlasništva tužitelja počinio upravo tuženi, jer je prvostepeni sud u posljednja dva pasusa na strani pet, te u prva tri pasusa na strani šest pobijane presude jasno naveo razloge zbog kojih smatra da je upravo tuženi protupravno uznemiravao tužitelja, počinivši gore opisane radnje, u tom smjeru pozivajući se na iskaze svjedoka, te iskaz tužitelja kao parnične stranke, kao i na neposredno opažanje suda prilikom vršenja uviđaja. Takve razloge i ovaj sud prihvata kao svoje.

U vezi sa radnjom uviđaja u kojem parnične stranke pokazuju šta je predmet spora, odnosno tužitelj pokazuje predmetnu garažu, a tuženi otvara (posjeduje ključ kojim je otključao katanac) zatvoreni dio iznad garaže tužitelja, navedeno i po stavu ovog suda jasno ukazuje i da su predmetni dijelovi nekretnina jasno identifikovani, a čime se u konačnici bavio i vještak građevinske struke, pa se neosnovano žalbom prigovara da se ne zna pouzdano da li je upravo ta garaža gdje je obavljen uviđaj zapravo garaža čiji je vlasnik tužitelj. Tužitelj je tokom postupka bio dužan dokazati

činjenice na kojima zasniva svoj tužbeni zahtjev, a što je i učinio. Tužitelj nije u obavezi dokazivati prigovore tuženog i otklanjati apstraktne sumnje tuženog. Ako je tuženi smatrao da je tužitelj vlasnik više od jedne garaže u predmetnoj zgradi, i da stoga postoji sumnja u identifikaciji, tada je bio u obavezi ovakav prigovor i dokazati, a što nije učinio.

Neosnovano se žalbom osporava i da predmetna garaža nema krov, budući da je i taj dio prvostepeni sud jasno obrazložio pozivajući se na iskaze svjedoka, te na građevinsko vještačenje, prema kojim dokazima jasno proizlazi da iznad garaža postoje prazni prostori na kojima su bili postavljeni dijelovi radi osvjetljenja i provjetravanja garaža, te da su tek nakon tog praznog prostora izgrađeni stanovi. Dakle garaže se nalaza u sklopu zgrade, ali je jasno da su zbog tog prostora iznad zasebne cjeline, a tokom postupka je dokazano da je upravo tuženi u konkretnom slučaju koristio (kao drvnik) prostor iznad garaže tužitelja.

U vezi s tim, neosnovano se žalbom prigovora i da je nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke bio nepotpun i da ga je prvostepeni sud morao vratiti na ispravku i dopunu. I ovaj sud nalazi da je vještak postupio prema nalogu suda, te da je vještak za potrebe izrade nalaza vršio određene provjere kod nadležne službe grada Novi Travnik. Ukoliko je tuženi smatrao da vještak taj dio (da je zagubljena projektna dokumentacija za predmetnu zgradu u kojoj se nalazi garaža) nije pravilno i istinito naveo, tada je tuženi bio u obavezi da dokaže svoju primjedbu, odnosno da pribavi ovakav podatak od nadležne službe i time dokaže da vještak ne govori istinu. Vještak je dužan govoriti istinu, a davanje lažnog nalaza i mišljenja predstavlja krivično djelo, pa bez jasnih razloga koji bi dovodili u sumnju objektivnost i stručnost vještaka (koje je dužna dokazati strana koja se na iste poziva) ne može se pozivati vještak na svoj nalaz ispravi ili dopuni.

Neosnovano se žalbom ponavlja i prigovor apsolutne nenadležnosti suda. Taj prigovor i prvostepeni sud i stranke pogrešno kvalifikuju kao prigovor stvarne nenadležnosti suda, jer iz sadržaja prigovora tuženog vidljivo je da je tuženi prigovarao da za jedan dio tužbenog zahtjeva uopšte ne spada u sudsku nadležnost, nego u nadležnost organa uprave. Takav prigovor dakle nije prigovor stvarne nadležnosti (kada rješenje spora spada u sudsku nadležnost, ali da predmetni sud nije nadležan), nego je to prigovor apsolutne nenadležnosti, dakle kada stranka prigovora da sud uopšte ne može odlučivati o predmetu spora, nego da je nadležan neki drugi državni organ. Dakle, sud je iznad jasno naveo da je predmet spora negatorna vlasnička tužba iz člana 132. Zakona o stvarnim pravima, a prema članu 27. stav 2. tačka e) Zakona o sudovima („Službene novine FBiH“, broj 38/05, 22/06, 63/10, 72/10, 7/13, 52/14, 85/21) općinski sudovi su stvarno nadležni da sude u svim građanskim sporovima, što dakle obuhvata predmetni spor, pa je slijedom iznesenog pravilno zaključeno da je i predmetni prigovor neosnovan.

Ostale žalbene navode ovaj sud je cijenio, ali nije našao da su od odlučnog značaja, pa ih nije dodatno obrazlagao iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku, pa je slijedom svega iznesenog žalbu valjalo odbiti i odlučiti kao u izreci presude temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća
Denis Trifković